

Аліна Тимофесенко

ЯПОНСЬКА ПОЛІТИКА ІЗ ЗБЕРЕЖЕННЯ КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ТА ТРАДИЦІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Протягом двох останніх десятиріч одним із найважливіших процесів розвитку людської культури є процес створення полікультурного простору, у межах якого особливу увагу привертає до себе проблема збереження культурної ідентичності та національної традиції. Серед традиційних суспільств, які постійно підтримують збереження власної культурної ідентичності в умовах тісної міжкультурної взаємодії, Японія посідає одне з перших місць. Історичні умови розвитку Японії з середини XIX ст., вплив західних країн передбачають постановку проблеми культурної ідентичності як одну з основних культурної політики.

Характер культурної політики формується на досвіді та традиціях японського народу із урахуванням принципів міжнародних актів, декларацій та рекомендацій ООН із проблем культури та міжкультурної взаємодії. Культурна політика Японії із збереження національної та культурної ідентичності здійснюється переважно за трьома головними напрямками. По-перше, це активні дії із збереження культурної спадщини. По-друге, відродження окремих культурних регіонів. І по-третє, формування позитивного образу Японії на міжнародній арені.

Про охорону культурних цінностей японський уряд прийняв закон ще в 1950 році. Положення цього закону відповідають вимогам Конвенції про охорону всесвітньої культурної і природної спадщини, до якої Японія приєдналась у 1992 році та почала активно докладати зусиль для виконання основних завдань Конвенції. Цікавим є те, що Японія звернула увагу міжнародної спільноти на важливість «невловимою культурної аури», тим самим внесла у всесвітню культурну спадщину нові цінності. На думку японських спеціалістів, використання наукового підходу та врахування тогочасних культурних традицій зберігає історичну та культурну цінність об'єктів.

Другий напрям безпосередньо пов'язано з таким культурним явищем Японії який має назву «бунка сангьо», що означає культурну індустрію. Створення та підтримання культурної індустрії, коли культура перетворюється на товар, є характерною ознакою епохи глобалізації. Основним напрямом культурної політики у сфері культурної індустрії є відродження національного та традиційного мистецтва, зокрема в цьому процесі важливе місце посідає народницьке ремесло. Регіональна культурна індустрія реалізовувалась на реконструкції промислових регіонів, які потім використовувалися під потреби культурних заходів та товариств. Це сприяє збереженню культурної традиції та ідентичності, а також сприяє збільшенню туристичних програм.

Культурна політика також передбачає збереження національної та культурної ідентичності за допомогою пропаганди японської культури за кордоном, особливо у США та європейських країнах. Створюється закордонні центри японської мови та культури, програми підтримки японознавчих досліджень, обмін у мистецькій та науковій сфері, залучення іноземних студентів тощо. Однак у науковому товаристві досі не зупинились на однозначній думці про спробу зберегти культурну та національну ідентичність поширенням сучасної популярної культури Японії закордоном (підтримка манга, аніме, відео-гри, музики та моди).

Отже, можна зробити висновок, що японська культурна політика спрямована на збереження культурної ідентичності. Особливістю шляхів збереження є спрямованість до відродження японських традицій, як у загальному, так і регіональному контексті, а також поширення японських цінностей у міжнародне середовище.